

Stykke svarer til K. U. I Art. 2, 1ste Stykke Nr. 1 og 3 og 2det Stykke.

Angaaende § 70 bemærkes endnu, at det norske Udkast ikke har fundet det nødvendigt at optage Bestemmelsen i K. U. I Art. 2, 1ste Stykke, Nr. 2, medens denne Bestemmelse i det danske og det svensk-finske Udkast er optaget i § 70, 1ste Stykke Nr. 8.

§ 71 sammenfatter de Bestemmelser om Ansvarsgrænsen, der findes i K. U. I, Art. 1, 1ste Stykke i. i. og 2det Stykke, Art. 7, 1ste Stykke og Art. 15.

§ 72 gengiver K. U. I Art. 3 med Undtagelse af første Punktum, der vil genfindes i § 76. Det bemærkes, at K. U.'s Udtryk »accident« i det danske Udkast er gengivet ved »Ulykkehændelse«, i det norske ved »sjulykke«, i det svensk-finske ved »hændelse«.

§ 73 svarer til K. U. I, Art. 4 og Art. 5.

§ 74 gengiver K. U. I, Art. 11.

§ 75 sammenfatter Bestemmelserne i K. U. I, Art. 6, 1ste Stykke og de tilsvarende Bestemmelser i Art. 7, 1ste og 2det Stykke. Det er fundet overflødigt at optage en til Art. 6, 2det Stykke svarende Bestemmelse.

§ 76 gengiver, som allerede nævnt, den i K. U. I, Art. 3, første Punktum, indeholdte Bestemmelse. Uden udtrykelig Hjæmmel i K. U. I har man tilføjet, at Ejeren ogsaa maa føre Bevis for Skibets Drægtighed, hvor den er afgørende for Ansvarsgrænsen.

§§ 77—79 indeholder visse Regler, der skal sikre Ejeren mod at blive nødt til at betale mere, end han efter Reglerne om Begrænsning af Ansvar er pligtig til. K. U. I har udformet nogle Regler med dette Formaal i Art. 8, og disse er optaget i § 78. Men den nævnte Art. 8 overlader til de nationale Love nærmere at fastsætte Fremgangsmaaden og Fristerne for Anvendelsen af Artiklens Regler. Repræsentationen for de nordiske Lande har her været enige om, at der maatte aabnes Ejeren Adgang til en samlet Opgørelse med de Fordringshavere, der konkurrerer i samme Ansvarsbeløb. Ved Udformningen af denne Tanke skiller de foreliggende Forslag sig imidlertid fra hinanden. Det norske Forslag aabner Ejeren Adgang til ved Retten paa det Sted, hvor Skibet hører hjemme, at anlægge Søgmaal mod samtlige Fordringshavere under et til Fastsættelse af Grænsen for sit Ansvar og til Fordeling af Ansvarsbeløbet mellem Fordringshavere, idet disse da indstævnes under et, efter Omstændighederne ved offentlig Stævning. Det danske og det svensk-finske Forslag aabner der-

imod Adgang til at faa Tvist om Ansvarsgrænsen eller om Fordelingen af Ansvarsbeløbet afgjort af en Dispachør; Prækclusion af Fordringshaveres Ret finder Sted efter Bestemmelserne i § 79, der er principielt overensstemmende med Reglerne i Sølovens § 274. Ogsaa mellem det danske og det svensk-finske Forslag er der visse Forskelligheder. Det danske Forslag giver saavel Ejeren som vedkommende Fordringshaver Ret til at forlange Spørgsmaalet om, hvor stor en Fordring vilde være, hvis Ejeren Ansvar ikke var begrænset, afgjort ved Domstolene. Dette Spørgsmaal egner sig nemlig ikke altid til Afgørelse af Dispachør, saaledes ikke hvor Fordringens Eksistens afhænger af et Skyldmoment, eller hvor det drejer sig om Erstatning for Skade paa Person og næppe heller, hvor det drejer sig om Fastsættelse af en Bjærgeløn. Det svensk-finske Forslag indeholder ikke udtrykkelige Bestemmelser om Adgang til at henskyde saadanne Spørgsmaal til de almindelige Domstoles Afgørelse, men de Delegerede er vistnok gaaet ud fra, at noget saadant kunde ske uden udtrykelig Hjæmmel. Det danske Forslag afviger dernæst fra det svensk-finske ved, at det ikke giver Fordringshavere, men kun Ejeren Ret til at kræve Dispachørbehandling; vil Ejeren tage Ulemperne ved en Række Søgmaal ved de almindelige Domstole fra de forskellige Fordringshaveres Side, maa disse altsaa søge deres Ret paa sædvanlig Maade. I en vis Forbindelse hermed staar det, at Ejeren efter det danske Forslag altid skal bære Omkostningerne ved Dispachørbehandlingen. Videre gør det danske Forslags § 77, 2det Stykke, det ikke som det svensk-finske Forslag til en ubetinget Pligt for Dispachøren at indkalde Fordringshavere. Herved bemærkes imidlertid, at § 214 i den danske Sølov paa tilsvarende Maade afviger fra den svenske Sølov. Endelig er det fundet rigtigt i det danske Forslags § 77, 3die og 5te Stykke at optage Bestemmelser, svarende til Sølovens §§ 214, 2det Stykke og § 213, 2det Stykke, sidste Punkt.

§§ 80—81 svarer til K. U. I, Art. 9 og 10. § 82 kan ikke blot faa praktisk Betydning i Forhold til Stater, der ikke har tiltraadt K. U. I (jfr. Art. 12), men i Kraft af det første Forbehold i Undertegningsprotokollen ogsaa i Forhold til Konventionsstater.

I § 188 Nr. 12 er som Følge af, at Bodmeriet foreslaas ophævet, Ordene: »Bodmeripremie, naar Bodmeris Optagelse har været nødvendig« udeladt.